

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoPr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214207548
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1214207548.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v právnej veci žalobcu: Y. Č., M. XX/C, W., zastúpeného M&M Legal s.r.o., IČO: 47 683 325, Drieňová 27, Bratislava a Marián Galbavý, advokátska kancelária s.r.o., IČO: 51 436 108, Kapitulská 6, Trnava, proti žalovanému: Orange Slovensko, a.s., IČO: 35 697 270, Metodova 8, Bratislava, zastúpenému Zukalová - Advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 859 354, Laurinská 10, Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10.10.2016, č.k. 7Cpr/3/2014-419, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu, ktoré dal žalovaný žalobcovi dňa 29.01.2014 a určenia, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe zo dňa 25.03.2014 uviedol, že mu žalovaný dňa 29.01.2014 oznámil okamžité skončenie pracovného pomeru (ďalej len „OSPP“) z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Odvolával sa pritom na internú procedúru Z. (ďalej len „interná procedúra“ alebo „matica“), ktorá oprávňovala žalobcu na skrátenie viazanosti na výmenu mobilného telefónu len (jeden krát) o štyri mesiace, ktorá skutočnosť sa však podľa žalobcu nezakladala na pravde, nakoľko interná procedúra umožňovala opakované a viacnásobné zadanie skrátenia viazanosti. Žalobca mal za to, že bol oprávnený poskytnúť zákazníkovi skrátenie doby viazanosti mobilného telefónu o štyri mesiace niekoľko krát za sebou, nakoľko v matici nebol výslovne taký úkon zakázaný. Interná procedúra súčasne neupozorňovala, že na danom telefónnom čísle už zamestnanec skracoval viazanosť. Za tohto stavu žalobca, pri spravovaní databázy s viac ako päť tisíc telefónnymi číslami, nebol schopný pamätať si na akom telefónnom čísle, kedy, o koľko a či vôbec pristúpil ku skráteniu viazanosti. Žalobca z týchto skutočností vyvodil, že svojim konaním internú procedúru žalovaného neporušil. V tejto súvislosti namietal, že ohľadom internej procedúry a svojich kompetencií nebol riadne poučený, keďže tieto neboli súčasťou pracovnej zmluvy, príp. náplne jeho práce, pričom vedomosť ohľadne oprávnenia skrátiť dobu viazanosti o štyri mesiace nadobudol od svojho nadriadeného, ktorý ho o tom oboznámil.

3. Žalobca v súvislosti s druhým skutkom, ktorý bol uvedený v OSPP a týkal sa výmeny mobilných telefónov uviedol, že táto činnosť bola náplňou práce tzv. výmenára, ktorý zodpovedal za výmenu a dodanie zmlúv, ako aj za dodanie mobilného telefónu zákazníkovi. Pokiaľ žalovaný stanovil v OSPP

priemernú fakturáciu klienta v čase realizácie výmeny mobilného telefónu na sumu 22 eur, túto považoval za nesprávnu, keďže do úvahy mal brať priemernú fakturáciu za posledný kvartál, čomu zodpovedala hodnota 34,40 eura. Žalobca zároveň namietal, že zákazník uvedený v OSPP mal so žalovaným uzavretý iný typ zmluvy, a to o tzv. 3G paušály, ktorou zmluvou sa riadila i cenotvorba mobilných telefónov, radikálne odlišná od zmluvy tzv. Q. XX, čo sa následne premietlo do nesprávne určenej výšky škody spôsobenej žalobcom. Žalobca síce so žalovaným uzavrel dňa 29.01.2014 Dohodu o uznaní záväzku (ďalej len „dohoda o uznaní“), ktorej predmetom bol záväzok zo spôsobenej škody, avšak išlo o neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), nakoľko žalobca predmetnú dohodu podpísal pod nátlakom a v skutočnosti žalovanému žiadnu škodu nespôsobil. Žalobca mal za to, že žalovaný uviedol v OSPP nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia, ktoré boli v rozpore so skutočným skutkovým stavom, a preto OSPP nespĺňalo náležitosti stanovené v § 70 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“). Vyjadril zároveň pochybnosti, či žalovaný vopred prerokoval ukončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Záverom zdôraznil, že počas trvania pracovného pomeru u žalovaného si riadne plnil svoje povinnosti, neprekročil hranice svojich pracovných oprávnení, postupoval v súlade s bežnou praxou a len jeho pričinením žalovaný počas viac ako šiestich rokov výrazným spôsobom profitoval zo zákazníkov, ktorých mu zabezpečil. Žalovaný preto nepreukázal zákonom požadovanú intenzitu porušenia pracovnej disciplíny odôvodňujúcu ukončiť pracovný pomer okamžite.

4. Súd prvej inštancie po vykonaní rozsiahleho dokazovania vo vzťahu k žalobe o určenie neplatnosti OSPP, túto posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 4, § 68 ods. 1, 2, § 70, § 79 ods. 1 a § 81 Zákonníka práce a dospel k záveru, že jej nemožno vyhovieť. Po formálnej stránke malo OSPP písomnú formu a bolo riadne doručené žalobcovi. Porušenia pracovnej disciplíny, ktorých sa mal žalobca podľa žalovaného dopustiť, boli v OSPP rozdelené do dvoch skupín. Jedna sa týkala skrátenia doby viazanosti zákazníka nad rámec kompetencie žalobcu a druhá poskytnutia zliav z cien mobilných telefónov toho istého zákazníka v rozpore s uzavretou rámcovou zmluvou. V oboch prípadoch mala pritom konaním žalobcu vzniknúť žalovanému škoda. Súd prvej inštancie vyhodnotil dôvody OSPP za dostatočne a podrobne skutkovo vymedzené, tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi; OSPP tak spĺňalo všetky náležitosti stanovené v § 70 Zákonníka práce a bolo aj riadne prerokované so zástupcami zamestnancov, ktorú okolnosť žalobca, po predložení zápisnice zo zasadnutia zamestnaneckej rady zo dňa 29.01.2014, nespochybňoval.

5. Pokiaľ išlo o jednotlivé skutky vytýkané žalobcovi v OSPP, ich spoločným znakom bolo, že sa vzťahovali k jednému zákazníkovi, a to ku spoločnosti B2B CLEAN, s.r.o., s ktorou mal žalobca zjavne nadštandardný, blízky vzťah, čo bolo možné usudzovať zo vzájomného oslovovania v emailovej korešpondencii. Z obsahu tejto elektronickej komunikácie, týkajúcej sa skrátenia viazanosti a výmeny mobilných telefónov, sa javilo ako veľmi pravdepodobné, že žalobca sa dopustil konania označeného v OSPP za určitú finančnú odmenu, nakoľko po vymenovaní zoznamu telefónnych čísiel pýtal od konateľa zákazníka, či by „taký litrík mohol mať“, a to bez uvedenia akéhokoľvek iného kontextu. Súd prvej inštancie neuveril tvrdeniam žalobcu, že išlo o odmenu za sprostredkovanie predaja motorového vozidla, nakoľko participácia žalobcu na takom obchode nevplynula z ním predložených listinných dokladov (zmluva o zabezpečovanom prevode vlastníckeho práva, protokol o odovzdaní a prevzatí predmetu kúpy, dohoda o prevzatí dlhu).

6. Vo vzťahu ku skutku týkajúceho sa skrátenia doby viazanosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca vedel, že v jeho kompetencii bola možnosť skrátiť viazanosť mobilného telefónu o štyri mesiace, keďže v internej procedúre sa pri jeho pracovnej pozícii nachádzala položka - skrátenie záväzku a doba štyri mesiace. V internej procedúre síce nebolo výslovne uvedené, že ku skráteniu viazanosti nemožno pristúpiť viac krát počas doby viazanosti, avšak bolo by nezmyselné, aby jednotlivé kategórie zamestnancov žalovaného mali možnosť skrátiť dobu viazanosti o stanovené rozpätie opakovane počas doby viazanosti, čo by viedlo k ich neobmedzenej možnosti skrátenia celej doby viazanosti. Navyiac, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca u žiadneho zákazníka nikdy predtým nepostupoval tak, že by opakovane skrátil viazanosť na telefónnom čísle, počas jednej doby viazanosti; túto okolnosť si pritom mohol overiť z histórie zákazníka. So zreteľom na to, že žalobca pristúpil ku skráteniu doby viazanosti v dňoch 26.10.2013, 19.11.2013 a 26.11.2013, na desiatich telefónnych číslach a neskôr v dňoch 17.01.2014 a 23.01.2014, na šiestich telefónnych číslach toho istého zákazníka, súd prvej inštancie považoval za málo pravdepodobné, aby si žalobca pri takom počte telefónnych čísiel a krátkej dobe medzi jednotlivými úkonmi, nepamätal na predchádzajúce skrátenie doby viazanosti. U žalobcu

teda nešlo o nevedomosť, ale o vedomé a úmyselné konanie, s cieľom zvýhodniť jedného zákazníka. Súd prvej inštancie následne zhodnotil, že sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny uvedeného v prvej časti OSPP, čím spôsobil žalovanému škodu.

7. V súvislosti so skutkom vymedzeným ako poskytovanie zliav z cien mobilných telefónov tomu istému zákazníkovi vo vyššej ako prípustnej výške, súd prvej inštancie ozrejmil, že z prílohy č. 1a rámcovej zmluvy uzavretej so spoločnosťou B2B CLEAN, s.r.o. vyplynulo, že priemerný obrat, ktorý bol rozhodným údajom pre výpočet zľavy z ceny mobilného telefónu, sa týkal jedného zúčtovacieho obdobia (v tomto prípade mesiac) a počítal sa bez DPH (tzv. ARPU). Vzhľadom na to, že zo žiadneho listinného dôkazu, ani z výsluchu svedkov nevyplynulo, že by sa mal brať do úvahy priemerný obrat zákazníka za predchádzajúci kvartál (t.j. kvartálne mesiace), tak ako tvrdil žalobca, súd prvej inštancie neuveril jeho tvrdeniam a vychádzajúc z argumentácie žalovaného, mal za to, že bolo bežnou praxou predajcov brať do úvahy ARPU za zúčtovacie obdobie posledných troch kalendárnych mesiacov (predchádzajúcich výmene). Podľa OSPP (odsek 4, druhá časť) sa mala prvá výmena mobilných telefónov uskutočniť dňa 27.11.2013. Ak by aj konajúci súd vychádzal z argumentácie žalobcu a bral do úvahy priemerný obrat zákazníka za posledný kvartál (priemerný obrat $36 + 31 + 19 = 86 / 3 = 28,66$) a vzorec uvedený v prílohe č. 1a rámcovej zmluvy, výška zľavy na jeden mobilný telefón bez DPH by bola cca 204 eur, pričom žalobca poskytol zľavu vo výške 590,90 eura s DPH, t.j. výrazne vyššiu, dokonca prevyšujúcu maximálnu prípustnú výšku zľavy, stanovenú označenou prílohou na sumu 420 eur. Žalobca pritom musel poznať obsah rámcovej zmluvy, nakoľko do náplne jeho práce patrilo, okrem iného, i spracovávanie rámcových zmlúv pre zákazníkov. V tomto smere súd prvej inštancie neuveril tvrdeniam žalobcu o tom, že spôsob výmeny mobilných telefónov spadal pod úpravu inej ako rámcovej zmluvy, nakoľko z obsahu Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 29.10.2013, na ktorú sa žalobca odvolával, taká skutočnosť nevplyvala. Pokiaľ sa žalobca bránil tým, že výmena mobilných telefónov a rozhodovanie o výške poskytnutej zľavy, resp. kontrola splnenia podmienok na jej poskytnutie, patrili do kompetencie tzv. výmenára, tieto skutočnosti rovnako nepreukázal. V konaní vypočítaná svedkyňa ozrejmila, že jej pracovný postup spočíval v tom, že po zadaní požiadavky na cenu mobilného telefónu zo strany žalobcu, túto ona ako administratívna sila len spracovala, nakoľko do náplne jej práce nepatrilo kontrolovať splnenie podmienok na poskytnutie konkrétnej zľavy. Súd prvej inštancie aj ohľadne tohto skutku uzavrel, že žalobca sa dopustil opísaného porušenia pracovnej disciplíny, čím spôsobil žalovanému škodu. Tá bola predmetom dohody o uznaní, ktorú žalobca podpísal v dvoch verziách. I keď v priebehu konania namietal jej neplatnosť z dôvodu, že nebola uzavretá slobodne a vážne, ale pod nátlakom, svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že Zákonník práce neupravuje inštitút uznania dlhu ako spôsob zabezpečenia záväzkov v pracovnom práve, pričom jeho úprava nie je obsiahnutá ani vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, a preto uznanie dlhu žalobcom nespôsobilo právne následky v zmysle ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka, t.j. predpoklad, že dlh v čase uznania trval. Napriek tomu zohľadnil predmetnú listinu ako dôkaz preukazujúci vedomosť žalobcu o porušení pracovnej disciplíny a o spôsobení škody žalovanému.

8. Vyhodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že sa žalobca dopustil vytykaného porušenia pracovnej disciplíny. Pokiaľ išlo o intenzitu tohto porušenia, zohľadnil viaceré kritériá posudzovania, okrem iného i doterajší postoj žalobcu k plneniu pracovných povinností. Žalovaný netvrdil, ani nepreukázal, že by sa žalobca niekedy v minulosti dopustil porušenia pracovnej disciplíny rovnakým alebo obdobným spôsobom, aký bol opísaný v OSPP. Práve naopak, žalobca poznal pravidlá pre skracovanie doby viazanosti, ako aj pre poskytovanie zliav z ceny mobilných telefónov, a preto tieto okolnosti konajúci súd vyhodnotil skôr za priťažujúce žalobcovi. Pokiaľ teda žalobca konal spôsobom opísaným v OSPP, bolo zrejmé, že išlo o jeho vedomé a úmyselné konanie, s cieľom zvýhodniť jedného zákazníka, ku ktorému mal blízky vzťah a pravdepodobne aj za určitú (finančnú) odmenu. Nešlo pritom o jednorazové, ale o opakované a pokračujúce konanie, ktorým spôsobil žalovanému škodu. Pokiaľ by aj výška škody nezodpovedala výške uvedenej v OSPP, i tak by podľa mienky súdu prvej inštancie išlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny, a to so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a úmyselné konanie žalobcu. Žalobca sa teda nedôvodne domáhal určenia neplatnosti OSPP.

9. Súd prvej inštancie zamietol i tú časť žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá, keď dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. Vychádzal z toho, že v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce má oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi, ktorý mu dal neplatnú

výpoveď alebo s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, za následok, že jeho pracovný pomer nekončí. Tento následok vyplýva priamo zo zákona, a preto za predpokladu, že OSPP je neplatné a zamestnanec zamestnávateľovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, nie je potrebné osobitne sa domáhať vyslovenia, že pracovný pomer trvá.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolaním a žiadal, aby ho odvolací súd zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Namietal pritom existenciu dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) C.s.p. Podľa mienky žalobcu v konaní preukázal, že skutočnosti kladené mu za vinu v OSPP sa nezakladajú na pravde.

12. Pokiaľ išlo o prvý skutok v OSPP, v ktorom žalovaný žalobcovi vytýkal, že prekročil oprávnenie skrátiť viazanosť mobilného telefónu o štyri mesiace tým, že skrátil viazanosť na desiatich telefónnych číslach o tri mesiace, tri krát po sebe, teda spolu o deväť mesiacov, žalobca uviedol, že v žiadnom dokumente, ani procese žalovaného nie je ním uplatnený postup výslovne zakázaný a takú možnosť nevyvrátil ani vysokopostavený manager, svedok Ing. Q., príp. svedok P.. Žalovaný nedisponoval manuálom, pracovným postupom alebo iným dokumentom, upravujúcim alebo obmedzujúcim počet krátení viazanosti na telefónnom čísle, ale len interným dokumentom, stanovujúcim maximálnu dobu skrátenia viazanosti pre pozíciu žalobcu na štyri mesiace, ktorú však žalobca neprekročil, keď reálne skrátil viazanosť na jednotlivých telefónnych číslach len o tri mesiace. Navyiac, žalovaný o tvrdenej podmienke krátenia viazanosti žalobcu nepoučil.

13. Vo vzťahu k druhému skutku, ktorý sa týkal poskytnutia zľavy na mobilné telefóny vo vyššej ako prípustnej výške, žalobca zdôraznil, že výmena mobilných telefónov sa riadila iným typom zmluvy, a to tzv. 3G paušály, čo potvrdil samotný žalovaný vo vyjadrení zo dňa 26.02.2016, ako aj svedok Ing. Q.. Žalobca mal preto za to, že pri poskytnutí zľavy z ceny mobilného telefónu postupoval v súlade so zmluvnými dohodami. Zdôraznil, že pre výpočet priemernej fakturácie ako podkladu pre poskytnutie zľavy, sa mal použiť obrat zákazníka za tri mesiace, a nie za jeden mesiac, ako spočiatku uvádzal žalovaný, pričom rozhodné boli tri kvartálne, a nie tri kalendárne mesiace predchádzajúce poskytnutiu zľavy. Táto skutočnosť mala za následok, že žalovaný dospel k nesprávnej výške priemernej fakturácie zákazníka v sume 22 eur, hoci táto mala správne byť 34,40 eura, tak ako vyplývalo i z dokladu vytlačeného zo systému žalovaného; platilo pritom, že čím vyššia priemerná fakturácia zákazníka, tým vyššia bola aj poskytnutá zľava. Žalobca považoval za nelogické, aby pri výmene mobilných telefónov dňa 26.10.2013 vychádzal z priemernej fakturácie zákazníka za obdobie mesiacov október, november a december 2013, keď fakturácia za mesiace november a december 2013 ešte nebola stanovená. V ďalšom zdôraznil, že výmena mobilných telefónov nepatrila do rámca jeho kompetencie, keďže táto bola v zmysle Zmluvy o dielo zverená tzv. výmenárovi, v danom prípade svedkyni U. X., zamestnankyni spoločnosti Luger & Maklér Temps, s.r.o. Tá vo svojej výpovedi potvrdila správnosť jeho postupu pri poskytnutí zľavy z ceny mobilných telefónov a súčasne uviedla, že systém žalovaného na výmenu mobilných telefónov bol nefunkčný a ak došlo k chybné zadanej údajom, systém bez upozornenia uplatnil aj vyššiu zľavu na mobilný telefón. Z uvedeného dôvodu žalobca popieral akúkoľvek zodpovednosť za výmenu mobilných telefónov, a tým i zodpovednosť za vznik akejkoľvek škody, ktorá bola predmetom uznania podľa dohody o uznaní. Podľa neho išlo o domnelú škodu, ktorá reálne nevznikla, nakoľko skutočnosti kladené mu za vinu sa nezakladali na pravde a výpočet škody žalovaným sa preukázal ako nesprávny; dohodu o uznaní preto považoval za absolútne neplatný právny úkon pre jej rozpor so zákonom.

14. Záverom žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že odôvodnenie rozsudku založil na nelogických a protirečiacich skutočnostiach, nezaoberal sa posúdením miery intenzity tvrdeného porušenia pracovnej disciplíny, čo malo za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňalo požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 C.s.p.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý mal vykonaným dokazovaním za dostatočne preukázané, že sa žalobca dopustil oboch porušení pracovnej disciplíny, ktoré boli predmetom OSPP a dospel i k správne záveru, že pokiaľ žalobca poznal pravidlá pre skracovanie viazanosti, ako aj pre poskytovanie zliav z cien mobilných telefónov, tieto predtým nikdy neporušil, s výnimkou jedného zákazníka, a to spoločnosti B2B CLEAN s.r.o., išlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Žalobca konal vedome a úmyselne, s cieľom zvýhodniť práve jedného zákazníka, ku ktorému mal zrejme blízky vzťah, za finančnú odmenu, pričom žalobca sa vytknutých skutkov dopustil opakovane a spôsobil žalovanému škodu. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na všetky okolnosti prípadu správne vyhodnotil intenzitu porušenia pracovnej disciplíny žalobcom.

16. Pokiaľ žalobca namietal, že viacnásobné skrátenie viazanosti nebolo v interných predpisoch výslovne zakázané a on o tejto podmienke nemal vedomosť, žalovaný sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku o neudržateľnosti argumentácie žalobcu, ktorá napokon nevyplývala ani z jeho samotného správania, nakoľko žalobca uvedeným spôsobom nikdy predtým nepostupoval, a preto vedel, že je oprávnený skrátiť dobu viazanosti o štyri mesiace len jedenkrát. Samotná skutočnosť, že svedok P. (zrejme mal na mysli svedka Ing. Q. - pozn. odvolacieho súdu) nevedel uviesť názov súboru, v ktorom boli doby viazanosti uvedené, nemohla mať podľa mienky žalovaného za následok neexistenciu takého súboru a nebola ani dôkazom toho, že žalobca nebol s obsahom internej procedúry žalovaného oboznámený.

17. Vo vzťahu k poskytnutej zľave na mobilné telefóny sa žalovaný nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý namietal spôsob jej výpočtu súdom prvej inštancie. Mal za to, že konajúci súd uviedol správny vzorec pre výpočet maximálnej zľavy z ceny mobilného telefónu, ktorý musel žalobca poznať a následne ustáliť, že žalobca poskytol zľavu výrazne vyššiu, a to dokonca i v prípade výpočtu zľavy podľa priemerného obratu zákazníka za kvartálne mesiace. Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi nevytýkal chybnú výmenu mobilných telefónov, ale poskytnutie neoprávnenej zľavy z kúpnej ceny mobilných telefónov pre jedného zákazníka, ktorá činnosť spadala do jeho kompetencie, a nie do náplne práce výmenára.

18. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca v odvolaní síce namietal existenciu odvolacích dôvodov, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, avšak tieto bližšie nekonkretizoval a neuviedol, akým nesprávnym procesným postupom konajúci súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, neuviedol, ktoré dôkazy navrhované žalobcom nevykonali, ani akou inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci konanie na súde prvej inštancie trpelo. Konajúci súd pri rozhodovaní o veci vzal do úvahy tie skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, zhodnotil ich podľa svojej úvahy samostatne, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, keď sa vysporiadal s hmotnoprávnymi, ako aj s formálnymi náležitosťami potrebnými pre posúdenie platnosti alebo neplatnosti OSPP. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

19. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, v písomnom podaní zo dňa 17.02.2017 zotrval na tvrdení, že žiaden interný predpis žalovaného neporušil, nakoľko v matici, na ktorú sa odvolával žalovaný, nebolo zadefinované koľko krát po sebe alebo koľko krát v rámci viazanosti mohol pristúpiť ku skráteniu dobu viazanosti. Žalobca mal za to, že žalovaný použil svojvoľný a účelový výklad internej procedúry, čím zneužil svoje silnejšie postavenie v neprospech žalobcu ako slabšej strany. Pokiaľ išlo o spôsob výpočtu zľavy z ceny mobilných telefónov, žalobca považoval ním zvolený postup pri stanovení výšky zľavy pre zákazníka B2B CLEAN, s.r.o. za jediný správny, súladný s dohodnutými podmienkami, čo potvrdila i samotná spoločnosť B2B CLEAN, s.r.o. v čestnom vyhlásení. Chybný výpočet priemernej fakturácie a zľavy z ceny mobilného telefónu mal za následok nesprávnosť vyčíslenia údajnej škody, ktorá podľa mienky žalobcu ani nevznikla. V ďalšom opätovne zdôraznil, že výmena mobilných telefónov sa uskutočňovala mimo dosahu obchodných zástupcov, nakoľko patrila do rámca pracovných úloh výmenára, ktorý za ňu plne zodpovedal. Žalovaný sa tak snažil preniesť zodpovednosť za prípadné pochybenia výmenára na žalobcu. Záverom žalobca vyjadril presvedčenie, že žalovaný predloženými dôkazmi nepreukázal svoje tvrdenia uvedené v OSPP, keďže on svojim konaním nikdy žalovaného nepoškodil a nespôsobil mu žiadnu škodu.

20. Žalovaný v duplike zo dňa 20.03.2017 zotrval na doterajších písomných vyjadreniach. Mal za to, že konajúci súd poskytol obom procesným stranám dostatočný priestor, aby využili prostriedky

procesného útoku a procesnej obrany, vykonané dôkazy riadne vyhodnotil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Dospel pritom k správne mu záveru, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu, že žalobca vedome porušil pracovnú disciplínu, keď v rozpore s internou procedúrou a výslovným zákazom svojho nadriadeného, svedka P., opakovane skrátil viazanosť u zákazníka B2B CLEAN, s.r.o. Porušenie pracovnej disciplíny bolo pritom treba posudzovať vo vzťahu k vymedzeným pracovným povinnostiam žalobcu, a nie vo vzťahu k zakázanému správaniu alebo konaniu. Nie je v možnostiach zamestnávateľa, vrátane žalovaného, aby v interných predpisoch uvádzal, ktoré konanie zamestnancov je zakázané. Žalobca bol poučený a zo svojej dlhoročnej praxe vedel presne o pravidlách pre skracovanie doby viazanosti zákazníkov, čomu nasvedčuje i to, že opakovane skrátil viazanosť tak, aby pri každom jednotlivom telefónnom čísle dodržal maximálnu povolenú dobu skrátenia viazanosti, určenú pri jeho pracovnej pozícii v internej procedúre. Podľa mienky žalovaného mal zároveň vedomosť o tom, ako má vypočítať fakturáciu zákazníka B2B CLEAN, s.r.o. na účely zistenia maximálnej výšky zľavy z ceny mobilného telefónu, nakoľko počas celej doby výkonu práce pre žalovaného sa nedopustil žiadnej chyby a zľavy z ceny mobilných telefónov poskytoval v správnej výške. I keď fyzickú výmenu mobilných telefónov mal na starosti výmenár, žalovaný zdôraznil, že cenu akciového mobilného telefónu určoval žalobca na základe údajov dostupných v internom systéme. Bol preto povinný vypracovať ponuku, rozhodnúť o výške zľavy a realizovať predaj mobilných telefónov, pričom ich dodanie, t.j. balenie a zaslanie zákazníkovi, spolu so zmluvnou dokumentáciou, zabezpečoval žalovaný prostredníctvom výmenára. Žalovaný uzavrel, že dôvodne prikročil k OSPP pre závažné porušenie pracovných povinností žalobcom, ktorým konaním mu vznikla škoda.

21. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 21.08.2017 zotrval na obsahovo totožnej argumentácii ako v písomnom podaní zo dňa 17.02.2017.

22. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.10.2018 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

23. V danej veci je predmetom sporu žaloba týkajúca sa určenia neplatnosti OSPP daného žalobcovi žalovaným dňa 29.01.2014 a určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá.

24. Podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec a) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin, b) porušil závažne pracovnú disciplínu.

25. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 4 a 5.

26. Podľa § 70 Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

27. Podľa § 74 veta prvá Zákonníka práce výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak sú výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné.

28. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak v časti, v ktorej zamietol žalobu o určenie neplatnosti OSPP zo dňa 29.01.2014, ako aj v časti o zamietnutí určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá (z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na predmetnom určení). Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.), nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalobca sa dopustil konania opísaného v OSPP zo dňa 29.01.2014, ktoré, po posúdení všetkých okolností prípadu, dosiahlo intenzitu závažného

porušenia pracovnej disciplíny. Súd prvej inštancie na zistenie žalobcom tvrdených skutočností vykonal všetko potrebné dokazovanie a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. k správny skutkový záverom, pričom na zistený skutkový stav aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia. Právne závery a dôvody vedúce k rozhodnutiu konajúci súd dostatočne presvedčivo a v súlade s princípmi logiky odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., pričom v odôvodnení rozhodnutia sa neopomenul vysporiadať s relevantnými argumentmi sporových strán, ako aj so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Pokiaľ žalobca v tomto smere namietal, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je vnútorne nelogické a protirečiacie, k svojej námietke nepripojil ani len stručné dôvody, pre ktoré podľa neho rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd, viazaný uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), tak nemal podklad na to, aby sa v rámci odvolacieho prieskumu bližšie zaoberal namietaným odvolacím dôvodom. Pokiaľ mala namietaná vada spočívať v tom, že sa súd prvej inštancie nezaoberal „rozporom medzi tvrdeniami v OSPP a skutočnosťou“, je zrejmé, že žalobca namietal nesprávnosť skutkových zistení, ku ktorým dospel konajúci súd po vykonaní dokazovania, čo predstavuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. Ako však odvolací súd uviedol vyššie, preskúmaním súdneho spisu nezistil, že by súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutkový stav v danej veci.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (§ 388 ods. 2 C.s.p.) a za účelom vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými žalobcom v odvolaní (§ 388 ods. 3 C.s.p.) odvolací súd udáva, že predmetom OSPP daného žalobcovi zo strany žalovaného bolo závažné porušenie pracovnej disciplíny týkajúce sa dvoch prípadov, a to 1/ skrátenia doby zákazníckej viazanosti nad rámec žalobcovho oprávnenia a 2/ poskytnutia zliav z cien mobilných telefónov zákazníka v rozpore s uzavretou rámcovou zmluvou a jej prílohou.

30. V konaní nebolo sporné, že skrátenie doby viazanosti sa malo týkať desiatich telefónnych čísel, v trikrát po sebe naväzujúcich úkonoch žalobcu, konkrétne v dňoch 26.10.2013, 19.11.2013 a 26.11.2013, v každom dni o tri mesiace, sumárne spolu o deväť mesiacov, na jednotlivom telefónnom čísle toho istého zákazníka a následne v dňoch 17.01.2014 a 23.01.2014, spolu na šiestich telefónnych číslach identického zákazníka, v každom dni o tri mesiace, spolu celkovo o šesť mesiacov, na jednotlivom telefónnom čísle, keď skráteniam viazanosti v dňoch 17.01.2014 a 23.01.2014 predchádzala ústna informácia od priameho nadriadeného žalobcu o neopodstatnenosti tohto postupu u predmetného klienta. Nebolo sporné, že žalobca na svojej pracovnej pozícii mal oprávnenie skrátiť zákaznícku viazanosť o maximálne štyri mesiace, ktorá skutočnosť vyplývala z obsahu internej procedúry žalovaného. Pokiaľ žalobca namietal, že s touto procedúrou ho žalovaný neoboznámil, hoci ako zamestnávateľ bol v zmysle ustanovenia § 41 Zákonníka práce povinný oboznámiť ho s právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na prácu ním vykonávanú, odvolací súd v prvom rade udáva, že označené ustanovenie Zákonníka práce upravuje predzmluvné vzťahy a v rámci nich povinnosti zamestnávateľa vo vzťahu k fyzickej osobe ako k potenciálnemu zamestnancovi; pre žalovaného preto z neho nemohli vyplývať žalobcom tvrdené povinnosti. Zároveň, internú procedúru žalovaného nemožno považovať za právny predpis, ako sa mylne domnieval žalobca, nakoľko všeobecne záväzným právnym predpisom, resp. skrátenie právnym predpisom je len normatívny právny akt, vydaný orgánom verejnej moci s normotvornou pôsobnosťou, obsahujúci aspoň jednu právnu normu. Interná procedúra žalovaného je nepochybne interným normatívnym aktom, vydaným v rámci organizácie, ktorý nemá všeobecne záväznú povahu, keďže zaväzuje len jeho členov alebo zamestnancov. I napriek tejto skutočnosti možno nepriamo vyvodiť záväzok žalovaného ako zamestnávateľa spočívajúci v povinnosti poučiť žalobcu ako zamestnanca o predpisoch vzťahujúcich sa na prácu ním vykonávanú z ustanovenia § 81 písm. c) Zákonníka práce, ktorý stanovuje medzi základné povinnosti zamestnanca, aj povinnosť dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, za predpokladu, že bol s nimi riadne oboznámený. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca bol o maximálnej dobe krátenia viazanosti na telefónnom čísle, vzťahujúcej sa k jeho pracovnej pozícii, obsiahnutej práve v internej procedúre žalovaného, oboznámený minimálne svojim priamym nadriadeným (výpoveď žalobcu na č.l. 135, výpoveď svedka P. na č.l. 110, výpoveď svedka Ing. Q. na č.l. 377), pričom mal vedomosť, že pre jednotlivé kategórie zamestnancov žalovaný stanovil odlišné maximálne doby krátenia viazanosti (pri jeho pracovnej pozícii na štyri mesiace - pozn. odvolacieho súdu). Znalosť tohto obmedzenia mala súvis s popisom jeho pracovnej činnosti, do ktorej patrila i kompetencia pripravovať ponuky služieb a zliav podľa pracovných postupov práve v definovanom rozpätí (štyri mesiace). Vedomosť žalobcu o internom predpise žalovaného a z neho vyplývajúceho oprávnenia

možno nepriamo vyvodíť i zo samotnej argumentácie žalobcu, podľa ktorej sa v ňom nenachádzal výslovný zákaz skrátiť maximálnu dobu viazanosti na telefónnom čísle viackrát po sebe. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie správne dovodil, že žalobca internú procedúru žalovaného poznal; Zákonník práce pritom pre oboznámenie zamestnanca s pracovnými predpismi nevyžaduje obligatórne písomnú formu. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu, odvolací súd udáva, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ by jednotlivé kategórie zamestnancov žalovaného mali možnosť skrátiť dobu viazanosti opakovane o najvyššiu prípustnú dobu (v danom prípade viac krát o štyri mesiace) počas doby viazanosti, znamenalo by to v konečnom dôsledku ich neobmedzenú možnosť skrátenia doby viazanosti až na celú dobu viazanosti. Možno teda uzavrieť, že pokiaľ žalobca, poznajúc svoje kompetencie podľa internej procedúry, v konkrétnych dňoch pristúpil síce k povolenému skráteniu doby viazanosti na jednotlivých telefónnych číslach patriacich jednému zákazníkovi, avšak v dôsledku opakovania tohto postupu sumárne presiahol maximálne povolenú dobu viazanosti, obišiel interný predpis žalovaného, čím sa dopustil porušenia pracovnej disciplíny opísaného v OSPP.

31. Pokiaľ išlo o skutky spadajúce do druhej skupiny prípadov, týkajúce sa poskytnutia zliav z cien mobilných telefónov zákazníka v rozpore s rámcovou zmluvou, žalobca v konaní nepreukázal, že by tieto pracovné úlohy nepatrili do jeho kompetencie. Podľa popisu pracovnej činnosti bol žalobca zodpovedný, okrem iného, i za realizáciu predaja produktov u existujúcich zákazníkov z pridelenej databázy, čo nevyhnutne zahŕňalo aj predaj a/alebo výmenu akciového mobilného telefónu. Z výpovede svedkyne U. X. (č.l. 371 - 372), ako aj svedka Ing. Q. (č.l. 379) pritom vyplynulo, že žalobca zadával svedkyňu, pracujúcej na pozícii tzv. výmenára, požiadavky na tie výmeny, prevody a aktivácie mobilných telefónov, o ktoré ho predtým požiadal zákazník, pričom svedkyňa len spracovala to, čo jej žalobca zadal. Pokiaľ žalobca vyvodzoval zodpovednosť svedkyne za výmeny mobilných telefónov zo Zmluvy o dielo, uzavretej medzi žalovaným a spoločnosťou Lugera & Maklér Temps, s.r.o., konkrétne z článku I, bod 1 tejto zmluvy (č.l. 323 a nasl.), odvolací súd udáva, že žalobca opomenul, že predmetný článok zmluvy pojednáva o poskytovaní administratívnych, t.j. pomocných služieb, týkajúcich sa najmä aktivácie, prevodu a výmeny mobilných telefónov, ktoré služby však nezahŕňali samotné rozhodovanie o poskytnutí zľavy v konkrétnej výške alebo o výmene mobilného telefónu; tieto úlohy patrili medzi kompetencie žalobcu a boli zadefinované v rámci popisu jeho pracovnej činnosti (rozhodovanie o príprave ponuky služieb a zliav v definovanom rozmedzí podľa pracovných postupov).

32. Za nepreukázanú vyhodnotil odvolací súd obranu žalobcu založenú na tvrdení, že spôsob výmeny mobilných telefónov upravoval iný typ zmluvy, tzv. 3G paušály. Táto skutočnosť nevyplývala z obsahu žalobcom predloženej Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 29.10.2013 (č.l. 126 - 127), prípadne prílohy č. 1 k tejto zmluve (č.l. 128 - 131) a nepotvrdila ju ani svedkyňa U. X. (na ktorej výpoveď sa žalobca v tomto smere odvolával) a napokon ani svedkovia P. a Ing. Q.. Práve naopak, označení svedkovia vo svojej výpovedi zhodne uviedli, že pri udelení zliav z maloobchodnej ceny mobilných telefónov sa žalobca musel nevyhnutne oboznámiť a riadiť Zmluvou o poskytovaní služby Hlasová Virtuálna Privátna Sieť (tzv. rámcová zmluva), resp. prílohou č. 1a rámcovej zmluvy, v ktorej bolo zadefinované, akú výšku zľavy z akciového mobilného telefónu môže žalobca zákazníkovi prideliť. Je pravdou, že podľa prílohy č. 1a rámcovej zmluvy (článok 1, bod 3, písm. b)) sa konkrétna výška zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu odvíjala od výšky priemerného obratu zákazníkom využívaných služieb, poskytovaných žalovaným na základe rámcovej zmluvy, pripadajúcich na jednu SIM kartu, za jedno zúčtovacie obdobie bez DPH (tzv. ARPU), avšak zo zhodných tvrdení sporových strán, ako aj svedkov P. (č.l. 113) a Ing. Q. (č.l. 378), vyplynulo, že na základe obchodného rozhodnutia žalovaného sa stalo bežnou praxou brať do úvahy priemerný obrat zákazníka za tri mesiace. Súd prvej inštancie správne vyvodil, že vykonaným dokazovaním žalobca nepreukázal, že pre účely výpočtu zľavy z ceny mobilného telefónu bol rozhodný priemerný obrat za tri kvartálne, a nie tri kalendárne mesiace, bezprostredne predchádzajúce výmene mobilného telefónu, čo znamenalo, že pri poskytnutí zľavy z ceny mobilných telefónov v dňoch uvedených v OSPP, mal žalobca brať do úvahy ARPU za mesiace október, november a december 2013 (vo výške 22 eur), a nie za mesiace júl, august a september 2013 (vo výške 34,40 eura) a ďalej postupovať v zmysle článku 1, bodu 4 a 5 prílohy č. 1a rámcovej zmluvy, zohľadniac pritom maximálnu možnú výšku zľavy v sume 420 eur. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti považoval za nelogické, aby pri výmene mobilných telefónov dňa 26.10.2013 vychádzal z priemernej fakturácie zákazníka za mesiace október, november a december 2013, túto okolnosť žalovaný netvrdil a nevyplývala ani z OSPP zo dňa 29.01.2014. Žalovaný v ňom totiž žalobcovi vytýkal, že v prípade výmeny mobilných telefónov „Apple iPhone 5S 16GB“ na štyroch telefónnych číslach dňa 26.10.2013 postupoval rovnakým spôsobom, t.j. zadaním ceny inej ako dohodnutej v rámcovej zmluve, bez bližšej konkretizácie

spôsobu výpočtu poskytnutej zľavy; argumentácia žalobcu v tomto smere preto neobstojí. Udelením neprimerane vyššej zľavy na mobilné telefóny zákazníka, v dňoch označených v OSPP, žalobca konal v rozpore s rámcovou zmluvou a jej prílohou č. 1a; jej obsah pritom musel nevyhnutne poznať, keďže do jeho pracovnej náplne patrilo, okrem iného, i spracovanie rámcových zmlúv zákazníkov. Možno teda uzavrieť, že aj v tomto prípade sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny spôsobom vytknutým v OSPP zo dňa 29.01.2014, čím spôsobil žalovanému nepochybne škodu.

33. Pokiaľ žalobca v súvislosti so vznikom škody žalovanému namietal jej domnelý charakter, ako aj nesprávne určenie jej výšky (v dôsledku nesprávneho výpočtu ARPU), odvolací súd udáva, že pre platnosť OSPP bolo rozhodujúce zistenie, či sa žalobca skutočne dopustil konania spôsobom popísaným v OSPP zo dňa 29.01.2014, ktoré následne vyústilo do vzniku škody na strane žalovaného. I keby táto škoda nebola v takej výške, ako ju žalovaný vyčíslil v OSPP a následne i v dohode o uznaní, nič to nemení na skutočnosti, že zo strany žalobcu išlo o závažné porušenie pracovných povinností.

34. Pri hodnotení adekvátneho postihu za konanie žalobcu opísaného v OSPP súd prvej inštancie správne zohľadnil osobu žalobcu, prihliadal na ním zastávanú pracovnú pozíciu, ako aj na intenzitu a spôsob porušenia pracovných povinností a v neposlednom rade i na následky, ktoré konanie žalobcu spôsobilo žalovanému. I keď nadriadení hodnotili žalobcu ako bezproblémového zamestnanca, nakoľko mu v súvislosti s výkonom práce nevytýkali nedostatky zásadnej povahy, charakter porušenia jeho pracovných povinností a jeho frekvencia boli natoľko závažné, že nebolo na mieste, aby žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobcom iným spôsobom (napr. výpoveďou). Možno sa stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, že hoci žalobca v minulosti, poznajúc interné pracovné postupy, vrátane pravidiel pre skracovanie viazanosti a poskytovanie zliav z ceny mobilných telefónov, dodržiaval pracovnú disciplínu, pokiaľ sa dopustil skutkov uvedených v OSPP, urobil tak vedome, úmyselne, vo vzťahu k jednému zákazníkovi, zrejme s cieľom jeho zvýhodnenia, pričom i napriek upozorneniu zo strany priameho nadriadeného (v súvislosti s obchádzaním postupu pri skracovaní viazanosti) v konaní ďalej pokračoval. Nemožno pritom opomenúť, že v dôsledku neoprávneného skracovania viazanosti mobilných telefónov zo strany žalobcu nemal žalovaný zabezpečený očakávaný príjem od zákazníka počas celej doby trvania záväzku. So zreteľom na tieto okolnosti prípadu možno teda konštatovať, že konanie žalobcu v súhrne dosiahlo intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, čo žalovaného oprávňovalo ukončiť pracovný pomer so žalobcom okamžitým spôsobom podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, tak ako uviedol súd prvej inštancie. Odvolací súd preto vyhodnotil námietku žalobcu, podľa ktorej sa konajúci súd bližšie nezaoberal posúdením miery intenzity porušenia pracovnej disciplíny, za nedôvodnú.

35. A napokon, pokiaľ žalobca v odvolaní namietal neplatnosť dohody o uznaní pre jej rozpor so zákonom, odvolací súd udáva, že táto otázka nemala vplyv na posúdenie dôvodnosti, a tým i platnosti OSPP; odvolací súd sa s touto námietkou žalobcu preto nepovažoval za potrebné bližšie zaoberať.

36. S poukazom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

37. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalovaný mal vo veci plný úspech.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).